

We Are Still Here – II etap

Ada Piekarska, Maciej Salamon

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 61. Międzynarodowej Wystawie Sztuki
w Wenecji w 2026 r. (fragment)

WE ARE STILL HERE

Projekt wystawy w Pawilonie Polskim w Wenecji 2026

GODŁO: CONCRETE

WE ARE STILL HERE

WE ARE STILL HERE przekształca Pawilon Polski w archipeląg oporu – otwartą przestrzeń wspólnoty, ruchu i dźwięku. Zamiast linearnej opowieści powstaje zdecentralizowany układ, w którym publiczność dryfuje między mikro-wyspami śladu i brzmienia, układając własne trajektorie. W duchu Édouarda Glissanta, karaibskiego filozofa i myśliciela dekolonialnego, archipeląg staje się logiką kuratorską: równoległe obecności, języki i doświadczenia łączy „morze rytmów” – bez centrum i hierarchii.

Punktem wyjścia jest skateboarding rozumiany jako transkulturowa praktyka mikro-oporu – odzyskiwania sprawczości tam, gdzie życie sprowadzono do bare life. Wspólnoty deskorolkowe w realiach wojny, przemocy, patriarchatu i marginalizacji działają jak mikropolityczne enklawy, wypracowując alternatywne sposoby bycia razem. Projekt współtworzą kolektywy z Palestyny, Ugandy, USA, Indii i Ukrainy, które przekształcają deskorolkę w narzędzie polityczne, edukacyjne i kulturowe – od improwizowanych lekcji w obozach przesiedleńców, po odzyskiwanie przestrzeni miejskiej w cieniu wojny.

Maciej Salamon – artysta na styku sztuk wizualnych, muzyki alternatywnej i niskobudżetowego eksperymentu – projektuje instalację inspirowaną skateparkiem jako infrastrukturą wspólnoty: przestrzenią zdecentralizowaną, inkluzywną, zakorzenioną w praktykach D.I.Y. To pole mikro-oporu, gdzie ciała tworzą afektywną chmurę (za Ashonem Crawleyem), a więzi rodzą się przez rytm, kolizję i przypadek.

W kontekście biennale skatepark staje się „pływającą wyspą” (Glissant) – chwilowym skupiskiem energii relacyjnych. Jego marginalny rodowód – tworzony na pustkowiach, często wbrew prawu – czyni go narzędziem transformacji: materialnej i afektywno-politycznej. Struktura oparta na improwizacji, taktyce i przypadku jest odbiciem praktyki Salamona. To także refleksja nad relacją ciała i przestrzeni w wymiarze politycznym. Skater/ka to figura poruszająca się na własnych zasadach, redefiniująca funkcje przestrzeni. Ciało nieprzewidywalne, wymykające się normatywnemu porządkowi ruchu. Salamon nie fetyszyzuje tej postaci – interesuje go jej potencjał narracyjny i krytyczny: trwania mimo chaosu, dzięki mikro-ruchowi, ucieczce, dryfowi.

Instalacja zbudowana jest z elementów o zróżnicowanej akustyce, reagujących na obecność i ruch. Czujniki i mikrofony przetwarzają w czasie rzeczywistym dźwięki jazdy, rozmów i kroków, łącząc je z nagraniami od kolektywów. Powstaje polirytmia – wielogłosowa narra-

cja tworzona wspólnie przez publiczność i uczestników. Włączenie materiałów od międzynarodowych grup w samą tkankę instalacji jest gestem współautorstwa: widzialność i głos twórców pozostają niefiltrowane. To polityka obecności – bycie „pomimo”: wojny, wykluczenia, utraty.

Skatepark jako medium jest wyborem politycznym. Zrodzony z marginesu, wymyka się kontroli, opiera się na zaufaniu, taktyce i improwizacji. Projekt nie opowiada o wspólnocie – on ją praktykuje, proponując alternatywną logikę współistnienia opartą na rytmie i błędzie. Po biennale elementy instalacji staną się skate spotem w przestrzeni publicznej, kontynuując życie w lokalnych wspólnotach. Pawilon w Wenecji to tylko jeden z przystanków na trasie – węzeł w dryfującym archipelagu relacji i oporu.

Kadr z filmu Rajaba al-Reefi / GAZA SKATE TEAM

DETAILED CONCEPT OF AN EXHIBITION [ENG]

WE ARE STILL HERE

WE ARE STILL HERE transforms the Polish Pavilion into an archipelago of resistance – an open space of community, movement, and sound. Instead of a linear storyline, it unfolds as a decentralized constellation where visitors drift between micro-islands of traces and resonance, shaping their own trajectories. In the spirit of Édouard Glissant, the Caribbean philosopher and decolonial thinker, the archipelago becomes a curatorial logic: parallel presences, languages, and experiences connected by a “sea of rhythms,” without centre or hierarchy.

The starting point is skateboarding understood as a transcultural practice of micro-resistance – reclaiming agency where life has been reduced to bare life. Skateboarding communities in contexts of war, violence, patriarchy, and marginalisation act as micropolitical enclaves, forging alternative ways of being together. The project is co-authored with collectives from Palestine, Uganda, the USA, India, and Ukraine, which transform the skateboard into a political, educational, and cultural tool – from improvised lessons in refugee camps to reclaiming urban space in the shadow of war.

Maciej Salamon – an artist working across visual art, alternative music, and low-budget experimentation – designs an installation inspired by the skatepark as a community infrastructure: a decentralised, inclusive space rooted in D.I.Y. practices. It is a field of micro-resistance where bodies form an affective cloud (after Ashon Crawley), and bonds emerge through rhythm, collision, and chance.

Within the Biennale, the skatepark becomes a “floating island” (Glissant) – a temporary gathering of relational energies. Its marginal origins – built on abandoned sites, often against the law – make it a tool for transformation, both material and affective-political. Its structure of improvisation, tactics, and contingency reflects Salamon’s artistic practice.

The work also reflects on the political dimensions of body–space relations. The skater is a figure moving on their own terms, redefining the functions of space: an unpredictable body that escapes the normative order of movement. Salamon resists fetishising this figure – he is drawn to its narrative and critical potential: persisting through chaos and uncertainty by micro-movements, escape, and drift.

The installation consists of modules with varied acoustic properties that respond to presence and motion. Sensors and microphones process in real time the sounds of skating, conversation, and footsteps, blending them with audio materials from the collectives. The result is a polyrhythm – a multi-voiced narrative composed collectively by the audience and

participants. Integrating the collectives' practices and materials into the very fabric of the installation is a gesture of co-authorship, where their visibility and voices remain unmediated. This is a politics of presence – to exist in spite of: in spite of war, exclusion, or loss.

Choosing the skatepark as a medium is a political act. Born from the margins, it resists control and relies on trust, tactics, and improvisation. The project does not simply speak about community – it practices it, proposing an alternative logic of coexistence based on rhythm and error.

After the Biennale, the installation's elements will be relocated to a public space as a skate spot, continuing to live within local communities. The Pavilion in Venice is just one stop along the route – a node in a drifting archipelago of relations and resistance.

STRESZCZENIE SCENARIUSZA WYSTAWY [PL]

WE ARE STILL HERE przekształca Pawilon Polski w archipelag oporu – przestrzenną metaforę relacyjności, solidarności i przetrwania w warunkach kryzysu. Zamiast linearnej narracji powstaje konstelacja mikro-wysp dźwięku, ruchu i śladu, pomiędzy którymi publiczność dryfuje, konstruując własne trajektorie. W duchu Édouarda Glissanta archipelag staje się logiką kuratorską: równoległe obecności, języki i doświadczenia łączą się morzem rytmów, bez centrum i hierarchii. Skateboarding traktowany jest tu jako transkulturowa praktyka mikro-oporu – odzyskiwania sprawczości tam, gdzie życie zredukowano do czystej strategii przetrwania.

Trzon projektu stanowi współautorstwo z sześcioma kolektywami skejterskimi z Palestyny, Ugandy, USA, Indii i Ukrainy, które w realiach wojny, okupacji, patriarchatu, rasizmu i marginalizacji przekształcają deskorolkę w narzędzie polityczne: Gaza Skate Team improwizuje lekcje w obozach przesiedleńców; Uganda Skateboard Society buduje alternatywy dla młodzieży z ubogich dzielnic; There Skateboards przełamuje normy płci i rasy; Girl Skate India rozszerza obecność kobiet w przestrzeni publicznej; Apache Skateboards łączy jazdę z dumą kultury rdzennej; Street Cultures Okhtyrka zamienia opuszczoną halę w skatepark w cieniu wojny.

Architektura pawilonu oparta jest na logice DIY i tymczasowych przechwyceń: poszczególne elementy można przedstawiać, tworząc zmienną topografię – jak prądy morskie kształtujące mapę archipelagu. Instalacja reaguje na ruch i obecność: czujniki i mikrofony przetwarzają w czasie rzeczywistym dźwięki jazdy, rozmów i kroków, mieszając je z materiałami od kolektywów. Wystawa nie tylko pokazuje wspólnotę – ona ją uruchamia, ćwiczy i utrzymuje w ruchu. „We are still here” staje się nie hasłem, lecz praktyką: codziennym gestem istnienia „pomimo”.

Okolicznościowe deskorolkii z Pawilonu Polskiego. Wzór 2.

SUMMARY OF THE EXHIBITION SCENARIO [ENG]

WE ARE STILL HERE transforms the Polish Pavilion into an archipelago of resistance — a spatial metaphor for relationality, solidarity, and survival under conditions of crisis. Instead of a linear narrative, it forms a constellation of micro-islands of sound, movement, and trace, between which the audience drifts, composing their own trajectories. In the spirit of Édouard Glissant, the archipelago becomes a curatorial logic: parallel presences, languages, and experiences are connected by a sea of rhythms, without center or hierarchy. Here, skateboarding is framed as a transcultural practice of micro-resistance — reclaiming agency where life has been reduced to the bare strategy of survival.

At the core of the project is co-authorship with six skate collectives from Palestine, Uganda, the USA, India, and Ukraine, who, in the realities of war, occupation, patriarchy, racism, and marginalization, transform skateboarding into a political tool: Gaza Skate Team improvises lessons in refugee camps; Uganda Skateboard Society builds safe alternatives for youth from disadvantaged neighborhoods; There Skateboards disrupts gender and racial norms; Girl Skate India expands women's presence in public space; Apache Skateboards ties skateboarding to Indigenous pride; Street Cultures Okhtyrka turns an abandoned factory into a skatepark in the shadow of war.

The pavilion's architecture follows a DIY logic of temporary takeovers: its segments can be rearranged, creating a shifting topography — like ocean currents shaping the map of an archipelago. The installation responds to movement and presence: sensors and contact mics process, in real time, the sounds of skating, conversations, and footsteps, blending them with materials from the collectives. The exhibition does not simply represent community — it activates it, rehearses it, and keeps it in motion. "We are still here" becomes not a slogan but a practice: the everyday gesture of existing despite everything.